

ТРИТЕ ПЕРА

Превод от английски: Вера Славова, 1984

chitanka.info

Имало едно време една девойка, която била обикната, а после и се омъжила за човек, когото никога не била виждала. Той идвал на срещи само нощно време, а и когато се оженили, винаги се прибирал у дома, когато се стъмни, и винаги излизал, преди да се съмне.

Независимо от това, той бил добър и нежен с нея, давал ѝ всичко, което сърцето ѝ пожелало, и тя била доволна. Но скоро нейните приятелки, които, несъмнено, завиждали на щастието ѝ, започнали да шушукат, че този невидим съпруг трябва да е някакво чудовище, щом не смее да се покаже.

Още в началото девойката се чудела защо нейният любим не идва да се срещат открито през деня, както правели другите, а постепенно и забележките, и подмятанията на съседите ѝ я накарали да се замисли, че може да има нещо вярно в думите им. И тя решила да провери. Една нощ, когато съпругът ѝ влязъл в стаята, тя изведнъж запалила свещта.

И какво да види! Той бил от хубав по-хубав. Толкова хубав, че всяка жена на света би се влюбила в него от пръв поглед. Но веднага, щом го видяла, той се превърнал в голяма кафява птица, която я гледала с очи, изпълнени с гняв и укор.

— Понеже прояви такова недоверие — каза птицата, — няма да ме видиш вече, освен ако седем години и един ден не се трудиш вярно за мен.

Тя се разплакала и рекла:

— Ще се трудя седем пъти по седем години и един ден, само се върни. Каж ми какво трябва да направя?

Тогава съпругът-птица казал:

— Аз ще ти намеря място, но там трябва да останеш и много да работиш — седем години и един ден — и не трябва да слушаш никой мъж, който ще се опита да те примами да напуснеш работата си. Ако го направиш, никога няма да се върна.

Тя се съгласила и птицата разперила големите си крила и я отнесла до една голяма къща.

— Тук се нуждаят от перачки — казал съпругът-птица. — Влез, поискай да видиш господарката и ѝ кажи, че си готова да вършиш тази работа. Но помни, трябва да работиш седем години и един ден.

— Но аз не мога да върша тази работа дори седем дни — каза тя. — Не мога да пера и гладя.

— Това няма значение — отговорила птицата. — Трябва само да отскубнеш три пера под крилото ми, близо до сърцето, и тези три пера ще изпълнят всяко твое желание. Ще трябва само да ги сложиш на дланта си и да кажеш: „По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, моля това да бъде направено“, и то ще стане.

И така, тя изскубнала три пера под крилото на птицата и птицата отлетяла.

Тогава девойката направила, каквото ѝ било поръчано, и господарката на къщата я приела на работа. Никога не е имало такава бърза перачка — нали разбирате, — трябвало само да иде в пералнята, да заключи вратата, да затвори капациите на прозорците така, че никой да не вижда какво прави, тогава да извади трите пера и да каже:

— По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, моля казанът да се затопли, дрехите да се разпределят, да се изперат, да се попарят, изсушат и изгладят. И — о, чудо! — прането се струпвало на масата чисто и бяло, напълно готово за прибиране. Господарката ѝ давала големи купища пране и казвала, че никога не е имала такава перачка. Така изминали четири години и никой не

споменавал да напуска. Но другите прислужници почнали все повече да ѝ завиждат, защото била красиво момиче и мъжете — прислужници се влюбвали и искали да се оженят за нея. Ала тя не искала никого, защото постоянно очаквала желания ден, когато нейният съпруг-птица ще се върне при нея като мъж.

Единият от мъжете, които искали да се оженят за нея, бил дебелият иконом. Веднъж, идвайки от винения склад, като минавал край пералнята, чул глас, който казвал:

— По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, моля казанът да се затопли, дрехите да се разпределят, да се изперат, попарят, изсушат и изгладят.

Това му се сторило много странно, затова надникнал през ключалката. И видял, че момичето спокойно седяло на стола, докато дрехите летели към масата чисти, изгладени, готови за прибиране.

Същата нощ той отишъл при момичето и му казал, че ако продължава да му обръща гръб и отказва на предложението му за женитба, той ще отиде и ще каже на господарката, че нейната прекрасна перачка е не друго, а магьосница и тогава тя ще бъде или жива изгорена, или ще загуби мястото си.

Момичето изпаднало в голямо затруднение, защото, ако не останело вярно на своя съпруг-птица или не продължало да работи без прекъсване на едно място седем години и един ден, той нямало да може да се върне. Тогава тя се извинила, че не може и да помисли да се омъжи за някого, който не би ѝ дал достатъчно, пари. Дебелият иконом се разсмял:

— Пари? — казал той. — Имам седемдесет лири при господаря. Достатъчно ли ти е толкова?

— Мисля, че да — отговорила тя.

Следващата нощ икономът дошъл при нея и ѝ донесъл седемдесет златни лири, тя ги събрала в престилката си и му казала, че е доволна, защото вече си била намислила план. Както се качвали заедно нагоре по стълбите, тя се спряла и казала:

— Господин иконом, извинете за момент. Оставила съм капациите на прозорците в пералнята отворени и трябва да ги затворя, защото цяла нощ ще хлопат и ще безпокоят господаря и господарката.

При все че икономът бил дебел и не в първа младост, той горял от желание да се покаже млад и възпитан, затова веднага казал:

— Извинявай, моя хубавице, но аз ще отида, ще ги затворя и след минута съм тук.

Той тръгнал, а тя веднага извадила трите пера, и като ги сложила на дланта си, бързо изрекла:

— По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, нека капациите да се блъскат до сутринта и нека ръцете на господин икономът са заети със затварянето им.

И точно така станало.

Господин икономът затворил капациите, а те бум-бум, веднага се отворили. Той пак здраво ги притискал и този път те здраво го блъснали в лицето. Но трябвало да ги затвори, трябвало да продължи. И така той прекарал цялата нощ. Такива клетви, трясъци, ругатни, затваряне, отваряне чак до зори никога не било имало и той, капнал от умора, нямал сили дори да се ядоса. Довлякъл се до леглото си, решен никому да не казва това, което му се случило тази нощ, защото всички щели да му се смеят. Той спазил решението си, а момичето запазило седемдесетте лири и леко му се подсмивало.

След време кочияшът, напет мъж на средна възраст, който също отдавна искал да се ожени за умната, хубава перачка, един ден, като отивал да налее вода за конете, я чул да дава нареждания на трите пера и, поглеждайки през ключалката, както бил направил и икономът, видял момичето спокойно да седи на стола, докато дрехите летели към масата чисти, изгладени, готови за прибиране. Също както икономът, и той отишъл при момичето и казал:

— Хванах ли те, хубавице моя. Да не си посмяла вече да ми вириш нос, защото ще кажа на господарката, че си магьосница.

Но момичето този път казало съвсем спокойно:

— Не поглеждам никого, който няма пари.

— Това ли е всичко — отговорил кочияшът. — Аз имам четиридесет лири при господаря. Ще ги взема и утре вечер ще ти ги донеса.

И така, като се мръкнало, момичето прибрало в престилката си парите и качвайки се по стълбата, изведнъж се спряло и казало:

— Божичко! Забравих дрехите на въжето. Почакай, докато отида да ги прибера.

Кочияшът бил истински учтив човек, затова веднага казал:

— Нека аз отида. Вън е студена, ветровита нощ, може да се разболееш.

И щом излязъл, момичето извадило трите пера и казало:

— По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, нека дрехите да плющят и да се развяват до утре сутринта, и нека ръцете на господин кочияша да не могат да ги съберат и да се оплетат в тях.

И щом казала това, отишла тихичко до леглото си, защото знаела какво ще стане. И наистина така станало. Кочияшът никога не бил прекарвал такава нощ — в борба с мокрите дрехи, които плющели и се блъскали в ушите му, чаршафите се усуквали около него, правели го на вързоп и го спъвали, а пешкирите го блъскали в краката. И при все че бил целият оплескан, трябвало да се бори до зори и тогава много уморен и мрачен, кочияшът нямал сили да се довлече дори до леглото си, а трябвало да нахрани и напои и конете. И той решил нищо да не разкаже от страх да не му се присмиват. И така умната перачка прибрала четиридесетте лири при седемдесетте в кутията си и щастлива се заловила за работата си. Но след време и прислужникът, който бил съвсем честен младеж и много влюбен, минавайки край пералнята, надникнал през ключалката да зърне любимото си момиче и какво да види — същото — седи си тя спокойно на стола, а дрехите готови, огладени и сгънати, сами се нареждат на масата. Като видял това, той страшно се смутил. После отишъл при господаря, взел си парите, отишъл при момичето и му казал, че ще трябва да каже на господаря си това, което е видял, освен ако тя не се съгласи да се омъжи за него.

— Ето виж — продължил той, — бях при господаря и си взех парите, и ти си отработила доста пари. Нека да съберем спестяванията си и да си уредим дом. Или пък стой на работа тук, докато ти е приятно.

Тя се постарала да го отклони, но той толкова много настоявал, че накрая тя казала:

— Джеймс, драги, изтичай до зимника и ми донеси глътка ракия. Ти много ме смути.

И когато той отишъл, извадила перата и казала:

— По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, нека Джеймс да не може да сипе ракия в чашите, а само в

гърлото си.

И ето! Така и станало. Колкото и да се стараел Джеймс, не можел да налее ракия. Само няколко капки попаднали в чашата, а всичко останало се разливало по ръцете му и по пода. И така продължавало, докато той толкова се уморил и решил, че сам се нуждае от една глътка. Надигнал шишето, глътнал няколко капки и продължил опитите си, но пак без успех. И пак глътнал няколко капки, за да се ободри и продължавал, продължавал, продължавал, докато съвсем се напил. И кой да го намери накрая — господарят му, който дошъл да види защо така се е размирило на ракия.

Но Джеймс, прислужникът, който бил колкото верен, толкова и честен, разказал на господаря си, че е дошъл да налее няколко капки ракия за перачката, която не била добре, но ръцете му така се разтреперили, че не могъл да налее в чашата, а всичко се разливало на пода и вероятно от миризмата главата му се замаяла.

— Правдоподобна история — казал господарят и здравата набил Джеймс. После отишъл при жена си и казал:

— Изпъди тая твоя перачка. Размътила е главите на слугите. Всички дойдоха да си вземат спестяванията като за женитба, а никой не си отива. Мисля, че на дъното на всичко стои това момиче.

Но жена му не искала и да чуе — та това била най-добрата ѝ прислужница, струвала повече от всички останали, взети заедно. Неговите слуги са виновни. Скарали се — накрая господарят отстъпил и след това настанал мир. Господарката посъветвала момичето да се държи настрана. А никой от мъжете не проговорил за нощните случки, за да не му се смеят другите слуги.

За известно време всичко била спокойно. Но един ден, когато господарят щял да пътува и каляската чакала пред портата, кочияшът стоял до нея, за да отвори вратата, а икономът бил на стълбите, кой, мислите, минал през двора дръзко и весело с кошница на главата, пълна с чисти дрехи — перачката. Тази гледка била твърде силна за прислужника Джеймс и той заревал:

— Тя е лошо момиче. Тя ми взе всичките пари и на туй отгоре ме изрита като смет.

Тогава кочияшът добил кураж.

— И на тебе ли? — казал той. — Нищо не е това в сравнение с мене.

И той разказал всичко за мокрите дрехи, за ужасната работа, която траяла цяла нощ. Сега пък икономът, който бил на стъпалата, се издул от гняв, едва не се пръснал, докато не разказал за своята нощ с блъскащите се капаци.

— Един капак — допълнил той — ме удари по носа.

След този изблик на гняв тримата мъже се успокоили и решили да разкажат на господаря си, щом дойде, за да уволни момичето. Но момичето имало остър слух и се било скрило зад вратата, за да ги подслушва. Като чуло всичко, то решило, че трябва да направи нещо, за да им попречи. Извадило трите пера и казало:

— По силата на тези три пера, изтръгнати от вярното сърце на моя любим, моля да почнат тримата да се карат кой от тях повече е пострадал и накрая да се наблъскат в реката.

И ето! Едва тя изрекла думите, и тримата мъже почнали да спорят кой е пострадал най-много. Пръв Джеймс ударил дебелия иконом, насинил му окото, а икономът се строполил върху него и здравата го набил, кочияшът пък скочил от капрата и хубаво ги отупал и двамата, а момичето стояло отстрани и се смеело. Излязъл и господарят, но никой не го слушал — всеки искал него да чуят и се били, и се блъскали, докато се натопили един друг в реката и си направил хубава баня.

Тогава господарят попитал момичето за какво е тази разправия, и то казало:

— Те всички искаха да ви разкажат лоши неща за мене, защото не исках да се омъжвам за тях. Единият настояваше, че може да разкаже най-лошите неща за мене, другият казваше, че неговата история е по-лоша и почнаха да се карат кой може най-зле да ме наклевети, за да ми напакости. Но и тримата са добре наказани, затова не е нужно да се прави нещо повече.

Тогава господарят отишъл при жена си и й казал:

— Ти си права. Твоята перачка е много мъдро момиче.

И така икономът, кочияшът и Джеймс нищо не могли да направят, само гледали глупаво и си държали езиците зад зъбите, а момичето продължило работата си без повече неприятности.

И тогава, след като изминали седемте години и единият ден, кой, мислите, дошъл до портата с позлатена каляска — съпругът й птица, но сега вече превърнал се завинаги в красив млад мъж. И той взел

перачката със себе си, за да му бъде пак жена, а господарят и господарката били много доволни от голямото ѝ щастие и заповядали на всички слуги да застанат от двете страни на стълбата и да ѝ пожелаят всичко най-добро. А тя, като минавала край иконома, му подала торбичка със седемдесете лири и мило му казала:

— Това ти давам, за да ти се отплатя за затварянето на капаците.

После, като минала край кочияша, подала му торбичка с четиридесет лири и казала:

— Това е награда за събирането на прането.

Но като минала край прислужника, тя му подала торбичка със сто лири в нея и се засмяла, като му казала:

— Това е за капката ракия, която ти никога не ми донесе.

И заминала с красивия си съпруг и заживели щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.